

Mirko Tuš, zadnji na slovenskem tajkunskem spisku.

Politika naredi tajkuna

MENEDŽERJI NISO PREHITELI ZAKONODAJE, AMPAK JE POLITIKA ZAVESTNO BLOKIRALA ZAKONODAJO BORUT MEKINA

OD 90 POSLANCEV STA DVA OSUMLJENA, EDEN JE ŽE OBSOJEN, TRIJE ODSOTKI ZAKONODAJNE VEJE OBLASTI SO V RAZLIČNIH KAZENSKIH POSTOPKIH. OSUMLJEN JE MINISTER SEDANJE VLADE, MINISTER IZ BIVŠE VLADE IN BIVŠI PREDSEDNIK VLADE STA OBTOŽENA KORUPCIJE. OBTOŽEN JE TUDI BIVŠI NAČELNIK GENERALŠTABA. OBTOŽENI ALI UTEMELJENO OSUMLJENI SO SKORAJ VSI TISTI MENEDŽERJI, KI SO LETA 2006 ALI 2007 IZVEDLI ALI POSKUŠALI IZVESTI MENEDŽERSKI PREVZEM, MED NJIMI TUDI VSI TRIJE NAJVEČJI SLOVENSKI GRADBENIKI. V RAZLIČNIH POSTOPKIH JE PŘIBLIŽNO OSEM ODSOTKOV NAJBOGATEJŠIH SLOVENCEV, KI SO SE UVRSILI NA ZADNJO LESTVICO 100 NAJBOGATEJŠIH REVUJE MANAGER. ZADNJI SE JE NA TA SEZNAM UVRSIL NAJBOGATEJŠI MED NJIMI, MIRKO TUŠ, PODJETNIK, ZA KATEREGA SO MNOGI TRDILI, DA JE SVOJ IMPERIJ ZGRADIL »organsko«.

OD TUŠA DO ZIDARJA

A Tuš je zgolj zadnji primer v preiskovalni poplavi. Podatki so res impozantni. Število hišnih preiskav se je v letih 2009 in 2010 povečalo za kar 30 odstotkov, v zadnjih letih pa policija opravi v povprečju do dve finančni preiskavi na teden. Dva meseca pred Tušem je bil na vrsti BINE KORDEŽ, nekdanji predsednik uprave Merkurja in glavni režiser Merkurjevega menedžerskega odkupa, ki je zato od združenja Manager dobil celo nagrado. Policija ga sedaj sumi spornega financiranja menedžerskega prevzema. »Kriminalistična preiskava v omenjeni zadevi se po opravljenih preiskovalnih dejanjih nadaljuje z zbiranjem obvestil in pregledom zaseženih poslovnih listin in računalniških podatkov. O vseh ugotovitvah bo po končanem postopku obveščena Skupina državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala pri Vrhovnem državnem tožilstvu, ki usmerja predkazenski postopek,« odgovarjajo s policije. Od 15. decembra lani sta njegovo premoženje in premoženje njegove družine zamrznjeni.

Isti mesec, decembra 2010, izvemo, da je kaznivih dejanj ob menedžerskem prevzemu SCT-ja obtožen tudi IVAN ZIDAR, največji lastnik največjega gradbinca v državi. Zaradi privatizacije SCT-ja je policija že v predkazenskem postopku »do sedaj podala sedem kazenskih ovadb in več

poročil v dopolnitev kazenskih ovadb«, odgovarjajo z generalne policijske uprave. Sedaj so proti Zidarju vložili neposredno obtožnico. Zidar naj bi družbo SCT oškodoval za približno 3,1 milijona evrov. Očitajo mu vrsto hudih kaznivih dejanj, povezanih z domnevno davčno goljufijo pri poslih s fiktivnimi podjetji v tujini. Denar naj bi se pretakal med SCT-jem in osmimi fiktivnimi podjetji, ki naj bi prejemale nakazila za svetovalne storitve, ki niso bile nikoli opravljene. Medtem izvemo, da je Zidar zaradi podobnih malverzacij pri nakupu tovarnjakov že obsojen v Nemčiji. Avgusta 2010 se v predkazenskem postopku ob stečaju Vegrada znajde HILDA TOVŠAK, sicer že prej obtožena korupcije v zadevi Čista lopata.

V primeru Tovšakove »poteka intenzivna preiskava štirih sklopov kaznivih dejanj, v okviru katere obravnavamo več kot 45 sumov kaznivih dejanj iz različnih specifičnih področij«, sporočajo s celjske policijske postaje. Sumijo jo kršitve delovnopravne zakonodaje, prevzemne zakonodaje, davčne zakonodaje, stečajne zakonodaje, dejanj, povezanih z zlorabo pooblastil pri gospodarskem poslovanju, sumijo jo odtujitev žigov in odtujevanja ali uničenja poslovne dokumentacije. »Obravnavana poteka prednostno. V številnih zasegih smo do zdaj pridobili obsežno dokumentacijo, opravili številne razgovore, potekajo pa tudi vse druge potrebne operativne aktivnosti,« odgovarjajo. Isti mesec, avgusta 2010, je na ljubljansko okrajno sodišče vložena neposredna obtožnica zoper prvoobtožena Janeza Janšo, bivšega predsednika vlade, in njegovega strankarskega kolega JOŽETA ZAGOŽNA zaradi prejemanja podkupnine pri nakupu osemkolesnikov. »V zadevi Patria glavna obravnavana še ni razpisana,« odgovarjajo z ljubljanskega okrožnega sodišča, kjer medtem že teče sojenje proti bivšemu obrambnemu ministru KARLU ERJAVCU in vodji generalštaba ALBINU GUTMANU zaradi zlorabe položaja.

Zgolj mesec dni prej je bila neposredna obtožnica vložena zoper IGORJA BAVČARJA, ki je obtožen pranja denarja in spornega financiranja menedžerskega prevzema, ter proti BOŠKU ŠROTU, ki ga tožilstvo obtožuje

zlorabe položaja. Tožilstvo Boška Šrota obtožuje zlorabe položaja - podjetje naj bi oškodoval za 110 milijonov evrov. Na računu Bavčarja pa naj bi prek izvirne preprodaje delnic končalo okrog 21 milijonov evrov. Pri procesu proti Bavčarju in Šrotu se je sicer medtem že zataknilo. Sodišče je namreč zavrnilo neposredno obtožnico in sedaj zahteva preiskavo, ki bo proces podaljšala. Utemeljevanje tožilca naj bi bilo ponekod »neumestno«, so zapisali sodniki. Celjsko sodišče Šrotu ni zamrznilo premoženja.

PRIMER »PRIMORJE«

Procesov je torej ogromno. Vprašanje pa je, koliko od teh bo doživelo sodni epilog. Konec koncev je policija v zadnjih petih letih, med 176 pobudami za začasni zaseg premoženja, uspela v le petih primerih. Kako se je doslej slovensko pravosodje soočalo s temi, velikimi zgodbami, lepo ilustrirajo postopki v zadevi Primorje.

Zaradi menedžerskega odkupa so kriminalisti Primorje pod drobnogled vzeli že leta 2005. Konec tega leta so na državno tožilstvo v Novi Gorici vložili kazensko ovadbo zoper prvega moža Primorja DUŠANA ČRNIČIČA in zastopnika holdinga Primorje GORAZDA HUMARJA, in sicer zaradi odkupovanja delnic matične družbe oziroma zaradi kaznivega dejanja zlorabe položaja ali pravic. Dušan Črničič in direktor Gorazd Humar naj bi podjetje oškodovala za več milijonov evrov. To je bilo torej leta 2005. A s samo ovadbo si tožilstvo očitno ni znalo pomagati. Že policisti so ovadbo dvakrat sami dopolnili, nato pa je dopolnitev zahtevalo še tožilstvo. Tožilci so potem zadevo preučevali kar dve leti, do 27. decembra 2007, ko so končno na okrožno sodišče v Novi Gorici vložili zahtevo za preiskavo zoper obe družbi in dve odgovorni osebi »zaradi kaznivega dejanja zlorabe položaja ali pravic po 2. v zvezi s 1. odstavkom 244. člena Kazenskega zakonika«.

To je bilo torej leta 2007. A kot je vidno iz odgovora, ki smo ga prejeli od okrožnega tožilstva v Novi Gorici, se je nato zavlekla tudi sodna preiskava. Trajala je kar tri leta, od leta 2007 do sredine lanskega leta. Po tolikšem času bi si zunanji opazova-

lec mislil, da je spis že perfekten, vendar žal to ni bilo res. Julija 2010 je namreč sodišče po treh letih preiskave spis vrnilo na tožilstvo. Tožilstvo je spet začelo primer preučevati, dokler oktobra 2010, »po preučitvi zbranih dokazov«, ni sodišče spet zahtevalo dopolnitev preiskave ... Bivši tožilec Mazi ocenjuje, da očitno že kar na samem začetku policija ni bila posebej učinkovita. »A da je tožilec potem dopolnjeval ovadbo dve leti, se mi zdi nedopustno. To je katastrofa. Ker je potem preiskava na sodišču trajala tri leta, je že zaradi pretečenega časa ves primer vprašljiv. Primer se preprosto razvedeni, priče se več ne spominjajo, stvar ni več aktualna. In četudi bi do obsodbe prišlo, po tolikem času ta ne more biti več takšna, kot če bi sodili leto ali dve po dejanju.«

In kako to »katastrofo« opravičujejo na tožilstvu? BARBARA OVEN, okrožna državna tožilka in vodja tožilstva v Novi Gorici, pravi, da je zadeva zelo obsežna. »Gre za nadaljevano kaznivo dejanje zlorabe položaja ali pravic ... kar pomeni, da je sestavljeno iz večjega števila posameznih istovrstnih kaznivih dejanj.« Zaradi tega je bilo ovadbo treba večkrat dopolnjevati, pridobivati dodatno dokumentacijo. Med preiskavo je bilo treba poleg zaslišanja osumljencev in številnih prič pridobiti tudi izvedensko mnenje finančne stroke, kar naj bi čas trajanja preiskave podaljšalo. »Izvedenec je moral pregledati in preučiti obsežno listinsko dokumentacijo,« razlaga Ovnova. Prav v zvezi z izdelanim izvedenskim mnenjem so, po vrnitvi spisa iz preiskave in njegovi preučitvi, zadevo vrnilo okrožnemu sodišču z zahtevo za dopolnitev preiskave.

Nedvomno je zadeva Primorje kompleksna. A za primerjavo vzemimo zadevo Parmalat, eno izmed največjih goljufij v Evropi. Podjetje je šlo v stečaj leta 2003, že čez dve leti je bil primer na sodišču. Sodišče v Parmii je primer obravnavalo 32 mesecev, sprejelo sodbo in bivšega prvega moža koncerna CALISTA TANZIJA obsodilo na do 18-letno zaporno kazen.

TAJKUNI KOT POLITIČNI PROJEKT

»Naša zakonodaja je dobra, le delati bi morali več,« ocenjuje Mazi. A četudi ima Mazi prav, pa pravosodje v Sloveniji ni samo krivo za inflacijo težkih primerov, ki v zadnjih letih padajo na ramena sodišč. Če se omejimo zgolj na primere menedžerskih prevzemov, je očitno, da nosi del krivde za takšno stanje tudi politika. Spomnimo se samo, kaj je v enem izmed bolj odkritih pogovorov o

ozadju menedžerskega prevzema za RTV Slovenija nedavno dejal Bine Kordež. Priznal je, da so menedžerji želeli izkoristiti priložnost, a je hkrati opozoril, da so imeli tudi blagoslov politike, ki jih je k temu spodbujala: »Spodbuda je bila, da to naredimo, tako od države kot od bank. Država je dala denar, da smo kupili, s strani državnih bank, država je prodala delnice, država nam je dala vse blagoslove, da smo pravilno in korektno izpeljali. Čez eno leto je pa zahtevala ta denar nazaj, in to ni bilo izvedljivo. Na žalost smo potem reševali skupaj z bankami tako, kot smo, vendar zaradi situacije se ni razrešilo.«

»Blagoslov« politike pa je očiten tudi v drugih razvpih primerih. Bavčarju sodišče danes sodi zaradi suma pranja denarja. S pomočjo zapletene verige preprodaj naj bi v svoj žep spravil kakšnih 25 milijonov evrov. Pivovarna Laško je delnice Istrabenza za 25 milijonov evrov pod tržno vrednostjo prodala svojemu podjetju »Plinfin«, nato je to podjetje za vsega 7500 evrov kupila Sportina. Sportina je nato podjetje Plinfin likvidirala, delnice Istrabenza pa prodala podjetju Microtrust, podjetje Microtrust jih je še isti dan prodal naprej, mariborskemu podjetju Pom-invest. Vmes je nekje zmanjkalo okoli 25 milijonov evrov. Toda takrat, septembra 2007, je v nadzornem svetu Bavčarjevega Istrabenza sedel sam generalni sekretar vlade, visoki funkcionar SDS Božo PREDALIČ, ki je hkrati nadzoroval Istrabenz in hkrati v imenu vlade pisal navodila državnim predstavnikom v skupščini NLB, ki je Istrabenzu posojala visoke kredite.

Poleg tega je Bavčar tedaj tudi kopicil denar za povezovanje s Petrolom, ki ga je seveda ravno tako nadzirala vlada. In če omenimo še Šrota, Bavčarjevega pomočnika pri tem poslu: tudi Šrot je tedaj dovoljeval, da so v nadzornem svetu »njegovega« časopisa Delo sedeli posamezniki s člansko izkaznico SDS.

To so seveda posamezni primeri. Lahko pa na vso zgodbo pogledamo tudi sistemsko. Do menedžerskih prevzemov, ki danes zaposlujejo sodišča, ne bi prišlo, če bi že leta 2007 ali 2006 veljal aktualni zakon o prevzemih iz leta 2008, po katerem je prepovedano podjetja prevzemati s pomočjo njihovega lastnega denarnega toka. Denimo tako, da menedžer za prevzem podjetja zastavi premoženje tega podjetja, ne da v projekt investira en sam evro. Danes, oziroma od leta 2008, v zakonu o prevzemih piše, da mora prevzemnik dokazati, da za »plačilo vrednostnih papirjev, na katere se nanaša

prevzemna ponudba, ni na kakršenkoli način, posredno ali neposredno, dal ali se zavezal dati v zastavo ali zavarovanje vrednostnih papirjev ali druge oblike premoženja ciljne družbe, ki niso v lasti prevzemnika.«

V času prvega vala privatizacije naj bi bil glavni problem v tem, da so menedžerji prehiteli zakonodajo, nam je leta 2007 povedal MATJAŽ GANTAR, predsednik uprave KD Group. Sedaj, leta 2011, to isto ponavlja Andrej Vizjak na zaslišanju pred preiskovalno komisijo o menedžerskih prevzemih: tajkuni naj bi tudi v prejšnjem vladnem mandatu prehiteli zakonodajo. Vprašajmo se torej, zakaj slovenska zakonodaja prepovedi menedžerskih prevzemov ni poznala pred letom 2008.

PREVZEMNA BLAMAŽA

Slovenija je prvi zakon o prevzemih dobila že leta 1997, ta pa t. i. menedžerskih odkupov ni izrecno urejal, zato nakupi podjetij z zastavo premoženja ciljnih podjetij niso bili prepovedani. A prva opozorila, da se nekateri direktorji poslužujejo te prakse, so obstajala že v letih 2000-2004. Zaradi tega so leta 2004 na ministrstvu za gospodarstvo pripravili prenovljen zakon, ki je menedžerske prevzeme prepovedoval. A tega zakona po volitvah nova, Janševa koalicija ni sprejela. Razmeroma pozno, šele leta 2006, so pripravili novelo prevzemnega zakona, iz katerega so določbe o menedžerskih odkupih izpadle, hkrati pa so zavrnili zakon iz leta 2004, ki ga je tedaj samoiniciativno v parlamentarno proceduro vložil Lahovnik.

Zakaj? Vlada oziroma gospodarski minister ANDREJ VIZJAK je tedaj trdil, da ni posebnega razloga, da bi v zakonu posebej urejali menedžerske odkupe, češ da temu nasprotuje tudi stroka. A zanimivo je, da je Vizjak potem mnenje naenkrat spremenil. Novi zakon, s katerimi so sporne menedžerske prevzeme končno prepovedali, je Vizjak v vladno proceduro vložil šele 28. novembra 2007. Datum je zgovoren. Deset dni prej, 19. novembra 2007, je namreč Janez Janša na izredni seji v parlamentu obravnaval znano novinarsko peticijo, kjer je za kritično pisanje o vladi obtožil tajkunsko lastništvo Boška Šrota.

Spornih menedžerskih prevzemov torej politika ni prepovedala zaradi ekonomskih razlogov, denimo zaradi izčrpanja podjetij, ampak zaradi konflikta s Šrotom. Konec koncev so tedaj opozorila, za katera se politika ni zmenila, kar deževala. Ome-

nimo zgolj en primer, Lahovnikovo pismo Janezu Janši iz septembra 2007: »V zadnjem obdobju smo pričali vse večjemu številu menedžerskih odkupov podjetij, ki se financirajo z denarnim tokom prevzetih podjetij. Naraščanje obrestnih mer lahko bistveno poslabša konkurenčni položaj teh podjetij, ki velik del denarnega toka, pogosto zelo nepregledno, namenjajo za konsolidacijo lastniške strukture ... z zadnjim rebalansom proračuna je vlada RS še povečala proračunski primanjkljaj in s tem povečala agregatno povpraševanje, namesto da bi ga zmanjšala ... » je zapisal Lahovnik v pismu vladi.

Poleg invalidne zakonodaje pa so obstajali še drugi »sistemski« razlogi, zaradi katerih se danes pravosodje in policija dušita v zgoraj omenjenih preiskavah. Ne samo, da je zakonodaja dopuščala sporne prevzeme, na trgu je bilo tudi ogromno poceni denarja. In tudi to se ni zgodilo povsem po naključju, pravi nekdanji finančni minister DR. DUŠAN MRAMOR. Še pred vstopom Slovenije v območje evra je bilo jasno, da bo ta korak pocenil denar. Torej kredite. Mramorjevo ministrstvo za finance in Banka Slovenije, ki jo je tedaj vodil MAG. MITJA GASPARI, sta pripravila dokument, v katerem so ta tveganja naštel in jim dodali potrebne ukrepe ob vstopu v evroobmočje. V tem dokumentu je denimo pisalo, da mora država zaradi pocenitve denarja, torej znižanja obrestnih mer, povečati domače varčevanje. »Te ukrepe sem navedel tudi v materialu, ki sem ga zapustil na Bajukovi mizi, šlo je za približno 360 strani poročila,«

se spominja Mramor. Takrat se je pisalo leto 2004. Ali se je Bajuk strategije držal? »Ne da bi jaz vedel,« pravi Mramor, »Bajuk je delal kvečjemu obratno. Še celo znižal je obrestne mere, namesto doma se je začel zadolževati v tujini. In nato je še povečal zadolževanje Darsa.«

O tem, ali je Bajuk to počel zavestno ali zgolj zaradi površnosti, lahko le ugibamo. Zanimiv pa je naslednji podatek: medtem ko se je Mramor sej sveta Banke Slovenije udeleževal vsak mesec, se je njegov naslednik, Andrej Bajuk, v svojem mandatu seje sveta ni udeležil niti enkrat, so nam odgovorili iz Banke Slovenije.

KRIZA POLITIKE, NE VREDNOT

Posledice takšne politike so pogubne tako za gospodarstvo kot za pravno državo. Vsa podjetja, ki so kakorkoli sodelovala pri spornih menedžerskih prevzemih, so danes na razprodaji. Pivovarna Laško prodaja

Mercator, Mercator je nedavno prodal Eto, Laško prodaja Delo in Delo prodaja Večer. Na Primorskem Luka Koper prodaja Intereuropo, Istrabenz je že prodal Drogo-Kolinsko, NLB prodaja Banko Celje, država bi rada prodala Petrol. Ob tem se mnogi sprašujejo, ali imunski sistem države še deluje in ali obstajata dve

vrsti zakonov. A ob tem ne bi smeli pozabiti, da je to gospodarsko-pravosodno krizo, celo krizo vrednot, sprožila politika, ki je sprva napovedala hiter umik države iz gospodarstva in ki je v ta namen zagotovila poceni denar in odpravila omejitve pri najemanju kreditov. X

Kronologija primera "Primorje"

PRAVOSODNI MLINI PROTI MENEDŽERSKEMU ODKUPU PRIMORJA

Ivan Zidar, SCT, in Dušan Črnigoj, Primorje

December 2005

Novogoriški kriminalisti podajo kazensko ovadbo na okrožno državno tožilstvo zoper prvega moža Primorja Dušana Črnigoja in zastopnika holdinga Primorje Gorazda Humarja zaradi menedžerskega prevzema, odkupovanja delnic matične družbe oziroma zlorabe položaja. Podjetje naj bi oškodovala za več milijonov evrov.

Januar 2006

Kriminalisti dopolnijo ovadbo.

Marec 2006

Kriminalisti ponovno dopolnijo ovadbo.

April 2006

Novogoriško okrožno državno tožilstvo od policije zahteva dopolnitev ovadbe.

Junij 2006

Kriminalisti pošljejo dopolnitev.

December 2007

Tožilstvo vloži na okrožno sodišče v Novi Gorici zahtevo za preiskavo.

Julij 2010

Sodišče konča preiskavo, a zadevo vrne tožilstvu.

Oktober 2010

Tožilstvo se spet obrne na sodišče in zahteva dopolnitev preiskave.

Januar 2011

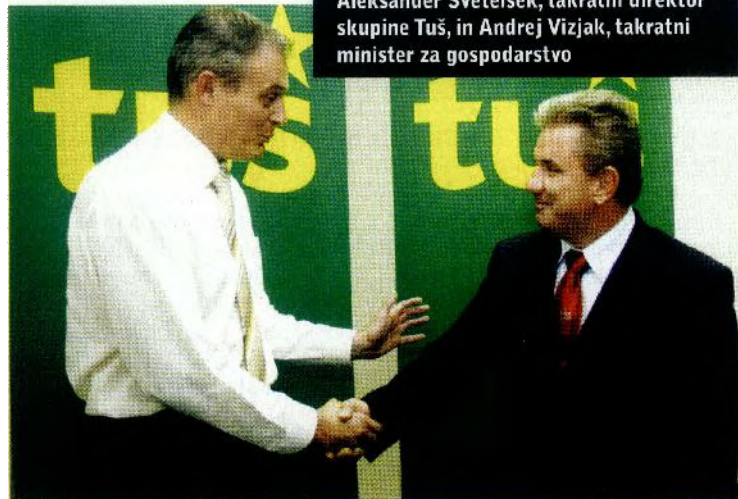
Sodišče se strinja in nadaljuje preiskavo.

Tuševi politični botri

S POLICIJSKO PREISKAVO PROTI TUŠU SE JE KONČAL MIT O "ORGANSKI" RASTI SLOVENSKE ELITE

Da je Tuš rasel »organsko«, je denimo menil tudi bivši gospodarski minister ANDREJ VIZJAK. »Za Tuš lahko povem, da je rasel organsko kot trgovsko in prehrabeno podjetje, vse bolj pa se uveljavlja tudi na področju energetike prek bencinskih servisov ter na področju elektronskih komunikacij. Tu vidim pravzaprav tudi razlog, zakaj dajejo ponudbe za nakupe deležev v tej branži,« je na primer Vizjak sredi leta 2007 povedal v intervjuju za Delo. Že tedaj so se namreč v javnosti pojavili očitki, da goji vlada JANEZA JANŠE do Mirka Tuša »poseben odnos«, izjavo pa je Vizjak dal zgolj dan za tem, ko je v okviru vladnega obiska na Celjskem to podjetje, kot edino v regiji, tudi obiskal. So zaradi tega posebnega odnosa Tušu pred tem tudi podarili prvi paket brezplačnih frekvenc za mobilno telefonijo? »Na gospodarskem ministru si prizadevamo za več konkurence na telekomunikacijskem področju,« so tedaj odgovarjali z Vizjakovega ministristva.

A ko so nedavno policisti v 21 hišnih preiskavah preverjali omenjeno državno razprodajo frekvenc, se je tudi zgodba o organski rasti Mirka Tuša razblinila. Nekdanji šef agencije za pošto in elektronske komunikacije (Apek) TOMAŽ SIMONIČ naj bi od Tuša v zameno za brezplačen prenos frekvenc prejel dve stanovanji v središču Pirana. V času, ko se je to zgodilo, sta bili stanovanji v lasti podjetja GM Invest, kate-rega polovični lastnik je bil prav Mirko Tuš. Le malo pred tem, ko je Tuš mobilni dobil frekvence UMTS, pa je Mirko Tuš umaknil tožbo zoper ANDRIJANO STARINA KOSEM, tedanjio državno sekretarko na ministristvu za gospodarstvo. V zasebni tožbi ji je sprva očital zlorabo položaja, nato pa je čudežno izgubil spomin in se na sodišču ni več ničesar spomnil. Če računamo po cenah, po katerih so tedaj frekvence prodajali

Aleksander Svetelšek, takratni direktor skupine Tuš, in Andrej Vizjak, takratni minister za gospodarstvo

tretjim ponudnikom mobilne telefonije, lahko sklenemo, da je Apek Tušu podaril GSM in UMTS frekvence v vrednosti okrog 20 milijonov evrov.

Simoniča je vlada Boruta Pahorja ravno zaradi sporne podelitve frekvenc novembra 2009 tudi razrešila, saj je sodišče ugotovilo, da je Apek ravnal v nasprotju s svojim statutom. Čeprav je vse razpise vedno objavljial na svoji spletni strani, je to pozabil le pri razpisu za Tuševe frekvence UMTS. Kljub temu Simonič še naprej ostaja v tem posebnem odnosu z Vizjakovo stranko: še danes je na 186. mestu lestvice SDS politično odstavljenih kadrov. Simonič bi verjetno tudi ostal še eden izmed politično odstavljenih, če se bivši vodja protikorupcijske komisije DRAGO KOS ne bi pritožil nad delom ljubljanskega okrožnega tožilstva, ki sprva te zgodbe ni hotelo preiskati. Potem ko je Drago Kos pred dvema letoma vložil ovadbo, jo je tožilstvo zavrnilo. Šele ko se je pritožil in ko je v postopku nadzora sedaj že upokojeni tožilec FRANC MAZI našel strokovne napake v delu tožilke JULIJANE UHAN, se je primer ponovno odprl. Tožilki je bilo po tem priporočeno, »da zbere dodatne

»Za Tuš lahko povem, da je rasel organsko kot trgovsko in prehrabeno podjetje, vse bolj pa se uveljavlja tudi na področju energetike prek bencinskih servisov ter na področju elektronskih komunikacij,« je na primer minister Andrej Vizjak sredi leta 2007 povedal v intervjuju za Delo.

podatke in šele nato sprejme odločitev o zadevi. Tako se je predkazanski postopek nadaljeval, vendar še ni zaključen in odločitev še ni sprejeta«, so nam tokrat sporočili z vrhovnega državnega tožilstva.

Simoniču policisti poleg frekvenc očitajo še mnoga druga kazniva dejanja. Tudi sumljivo sklepanje pogodb z zunanjimi svetovalci, katerih vrednost je denimo leta 2008 znašala več kot 431 tisoč evrov. Čeprav so imeli na Apeku zaposleno predstavnico za stike z javnostjo, so denimo mesečno plačevali 10 tisočakov podjetju Dialogco, d. o. o. Leta 2005 je bil solastnik omenjenega podjetja novinar VLADIMIR VODUŠEK, zdaj pa je to VERA KOZMIK VODUŠEK, njegova svakinja. To podjetje opravlja storitve stikov z javnostjo za družbo Tuš. X

TO GOSPODARSKO-PRAVOSODNO KRIZO, CELO KRIZO VREDNOT, JE SPROŽILA POLITIKA, KI JE SPRVA NAPOVEDALA HITER UMIK DRŽAVE IZ GOSPODARSTVA IN KI JE V TA NAMEN ZAGOTOVILA POCENI DENAR IN ODPRAVILA OMEJITVE PRI NAJEMANJU KREDITOV.

ZAKON, KI JE PREPOVEDOVAL SPORNE MENEDŽERSKE PREVZEME, JE BIL NA MINISTRSTVU NAPISAN ŽE LETA 2004. PARLAMENT PA GA JE SPREJEL ŠELE ČEZ ŠTIRI LETA, POTEM KO SO SE PREVZEMI ŽE ZGODILI.